

РЕШЕНИЕ

№ 3614

гр. София, 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **3327** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на ТД на НАП-С., срещу Решение (без номер) от 16.02.2021 г. на СРС, по н.а.х.д. № 4757/2020 г., по описа на СРС, НО, 116 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 488799-F527762/09.01.2020 г., издадено от директора на офис „Център“ в ТД на НАП С., с което на К. В. Б. на основание чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ е наложено административно наказание – глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.53, ал.1 вр. чл.50, ал.1 от ЗДДФЛ.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност, незаконосъобразност, неправилност на първоинстанционното решение, поради което се иска неговата отмяна. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, чрез ст. юрк. К. поддържа жалбата. Претендира

присъждане на юрк. възнаграждение и за двете инстанции.

Ответникът по касационната жалба, не се явява и не се представлява.

СГП изразява становище за основателност на КЖ.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Установил е, че на 20.11.2019 г. в ТД на НАП С., офис „Център“ след извършена проверка на подадена Годишна данъчна декларация по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ, за финансовата 2018 г. било установено, че К. В. Б., в качеството си данъчно задължено лице съгласно чл. 3, т. 1 от ЗДДФЛ, не е изпълнил задължението си да подаде ГДД за облагаемия си доход за 2018 г., в териториалната дирекция на НАП по постоянен адрес в законоустановения срок – 30.04.2019 г., съгласно чл. 53, ал. 1 ЗДДФЛ. Нарушението е извършено на 02.05.2019 г. Декларацията по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ е била подадена на 20.11.2019 г. на място – след изтичане на законоустановения срок. Закъснението е от 06 месеца и 19 дни. Посочено е, че нарушението е било извършено за първи път.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното Наказателно постановление.

От правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на установения ред, но са налице допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство, тъй като датата на извършване на нарушението е неправилно посочена, поради което е отменил същото.

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Правилно първоинстанционният съд е съобразил, че при издаване на АУАН и процесното НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в посочване на датата на извършване на нарушението, която е погрешно определена. В конкретния случай К. В. Б. е санкциониран за неподаване на годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2018 г. в определения от закона срок за това – до 30.04.2019 г. Вместо това декларацията е подадена на 20.11.2019 г. Видно от съдържанието и на АУАН, и на НП, изрично е посочено, че декларацията е следвало да бъде подадена до 30.04.2019 г., следователно с неподаването ѝ е извършено нарушение на чл. 50, ал.1 ЗДДФЛ съответно на 01.05.2019 г. – деня, следващ изтичането на срока за изпълнение на нормативно предвиденото задължение.

На практика във всеки един ден след изтичане на срока на Б. е бил в нарушение, но предвид изискването на разпоредбите на чл.42, т. 3 и чл.57, ал.1,т.5 от ЗАНН е налице

нередност при издаване на санкционния акт.

Именно това е съставомерният признак относно който следва да има твърдения, с оглед гарантиране правото на защита на наказаното лице, а така също за обезпечаване преценката на съда по същество в рамките осъществения контрол за законосъобразност. В настоящия случай сме изправени пред така нареченото продължено нарушение, извършвано чрез бездействие, което е започнало в първия ден след изтичане на законоустановения срок 30.04.2019 г. (вторник) – присъствен ден. Съобразно чл.183, ал.2 от НПК, приложим на основание чл.84 от ЗАНН „Срокът, който се изчислява в дни, започва да тече на следващия ден и изтича в края на последния ден“.Т.е. в случая крайният срок, до който е следвало да бъде изпълнено задължението си да подаде ГДД е в присъствен ден и на следващия ден 01.05.2019 г. нарушението е реализирано, та дори и този ден да е неприсъствен/ в случая сряда/. Неправилно наказващият орган приема приложение на разпоредбата на чл.183, ал.4 от НПК във вр. с чл.84 от ЗАНН, която касае хипотезата на срок изтичащ в неприсъствен ден.

Обстоятелството, че денят, в който Б. е могъл законосъобразно да изпълни е бил присъствен ден, като дата на нарушението, е денят следващ посочения в закона краен срок, а именно 01.05.2019 г. (сряда). Вместо това, в процесното НП, като дата на нарушението е посочена друга дата 02.05.2019 г.. на която нарушението е било обективно несъставомерно.

Датата на извършване на административното нарушение е задължителен реквизит, както на АУАН /чл. 42, т. 3 от ЗАНН/, така и на наказателното постановление /чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН/. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В АУАН и в наказателното постановление, издадено въз основа на този акт, трябва да бъдат описани всички фактически елементи от състава на нарушението и да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. Посоченият порок не може да се санира в съдебната фаза, тъй като е било нарушено правото на защита на наказаното лице. Този реквизит е съществен, тъй като е и определящ по отношение на преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН и давностния срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс. Датата на извършване също така е индивидуализиращ белег на нарушението. Следователно, липсата на дата в съдържанието на АУАН и наказателното постановление е съществено процесуално нарушение, което е основание за отмяна на издаденото наказателно постановление.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Х. КС

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 16.02.2021 г. на СРС, по н.а.х.д. № 4757/2020 г., по описа на СРС, НО, 116 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.